

Gathering II + מפגש

6.10.2015 – 6.8.2015

אוצרי התערוכה: צופיה דקל-כספי ושחר סריג

אמנים משתתפים: עדי ארגוב + פולינה בלנקי + יעל גולדברג + גידי גילעם +
שלומית ורטנבורג + יעל כפרי + הילה כרמל + אתי לוי + נילי מוזר + עופרי מרום
+ עופר נסים + דלית פרוטר + נימה קטלב + רותם ריטוב + הילה שפיצר

ilana Goor museum
מוזיאון אילנה גור

סמטת מזל דגים 4, יפו העתיקה

שעות פתיחה: א'-ר': 16:00-10:00 / שבת וחג: 18:00-10:00 / ערבי חג: 14:00-10:00

טל' 03-6837676 / www.ilanagoormuseum.org

Curators: Sophia Dekel-Caspi and Shahar Sarig

The current exhibition concludes a unique one-year workshop held at the Ilana Goor Museum in Jaffa, and guided by artist Shahar Sarig and curator Sophia Dekel-Caspi. This is the second year of the **Gathering +** program.

The workshop included four group meetings with artists Gary Goldstein, Eitan Ben-Moshe, Tamir Lichtenberg and Dana Kessler. The artists participating in the workshop were invited to the museum for a number of visits, in order to experience, photograph and explore the space as a source of inspiration.

The artists chose to present works that corresponded with the space and its exhibits. Some were created especially for the museum, inspired by the building, its geopolitical location, and the eclectic collection inhabiting it. The museum's collection includes design and sculpture works of artist Ilana Goor, as well as selected works of senior Israeli artists and recently-purchased works of young artists. The most dominant medium in the current exhibition is painting in various styles, alongside outstanding drawing and collage works as well as sculptures.

The discourses arising from these works are many and varied, and include body images, images of life and still life, issues of multicultural territory, pivotal events and sources of inspiration in various levels of authenticity and abstraction. Other works wish to raise questions, undermine conventions, and explore clichés, whether embraced or rejected.

Participating artists: Adi Argov + Polina Belenki + Yael Goldberg + Gidi Gilam + Shlomit Wartenburg + Yael Caffrey + Hila Carmel + Eti Levi + Nilly Mozer + Ofri Marom + Ofer Nissim + Dalit Proter + Nima Ktalav + Rotem Ritov + Hilla Spitzer.

אוצרים: צופיה דקל-כספי ושחר סריג

התערוכה הנוכחית מסכמת סדנה חד-שנתית ייחודית שהתקיימה במוזיאון אילנה גור ביפו, בהנחיית האמן שחר סריג והאוצרת צופיה דקל-כספי. זו השנה השנייה שבה מתקיימת התוכנית 'מפגש +'.

במהלך הסדנה התקיימו ארבעה מפגשים קבוצתיים עם האמנים גרי גולדשטיין, איתן בן משה, טמיר ליכטנברג ודנה קסלר. האמנים שהשתתפו בסדנה הוזמנו לביקורים חוזרים במקום כדי לחוות, לצלם ולחקור את המרחב המוזיאלי.

היצירות שבחרו האמנים להציג מתכתבות עם החלל ועם מוצגיו. חלקן נעשו במיוחד עבור המקום, בהשראת המבנה, מיקומו הגיאוגרפי והאוסף האקלקטי האצור בו. אוסף המוזיאון כולל עבודות עיצוב ופיסול של האמנית אילנה גור, כמו גם עבודות נבחרות של אמנים ישראלים ותיקים ויצירות של אמנים צעירים שנרכשו לאחרונה. המדיום השולט במקבץ הנוכחי הוא הציור במגוון סגנונות, ולצדו בולטות עבודות רישום וקולאז' ועבודות פיסול.

מנעד אפשרויות השיח העולה ממבחר העבודות הוא רחב ואינו פוסח על ייצוגי גוף, דימויים מעולם החי והדומם, סוגיות של טריטוריה רבת-רבותית, אירועים מכוננים ומקורות השראה ברמות שונות של אותנטיות והפשטה. עבודות אחרות מבקשות להעלות שאלות, לערער על מוסכמות ולבחון קלישאות שאומצו או נדחו.

האמנים המשתתפים: עדי ארגוב + פולינה בלנקי + יעל גולדברג + גידי גילם + שלומית ורטנבורג + יעל כפרי + הילה כרמל + אתי לוי + נילי מוזר + עופרי מרום + עפר נסים + דלית פרוטר + נימה קטלב + רותם ריטוב + הילה שפיצר.

עדי ארגוב (נ. 1982), ישראל

לעזוב, 2015

טכניקה מעורבת: רפידוגרף וצבעי עיפרון

על קרטון קשיח

33 x 45 ס"מ

Adi Argov (b. 1982), Israel

Leave, 2015

Mixed media: Pen and color pencils on stiff cardboard

33 x 45 cm

העבודות מהשנה האחרונה נעות על שני מישורים. ציורים בשכבות על בד ורישומים גרפיים. בעבודות רבות אני מוצאת את עצמי נעה בין החלל הצבעוני והפורמאלי לבין הרישום הגרפי המסמן והמגדיר. כאשר המישורים נפרדים זה מזה נוצרות עבודות מופשטות בצבע המתארות חלל ומרחב, בשונה מרישומים המתארים סיטואציה אנושית או סימון של אירוע. כאשר המישורים מבקשים להתמזג זה בזה, העבודה נעה בין החלל המופשט לבין האירוע הגרפי המתרחש בו. התהליך מושתת על רישומי הכנה רבים ועל מעבר קדימה ואחורה בין השכבות.

בתקופה האחרונה עסקתי רבות ב"לצאת החוצה", ביציאה שלי ושל כולנו מהבית ובהתמודדות הסינגולרית של כל אחד מאתנו עם העולם. מתוך עניין באלכימיה המופלאה שבין המציאות החיצונית למציאות הפנימית, שאלתי כיצד העולם נראה בראשנו, ומה הסיפור שאנחנו מספרים לעצמנו במפגש עם מה שמצוי מעבר למרחב הביתי המגן.

במסגרת שהותי במוזיאון אילנה גור משכה אותי מאוד העובדה שהמוזיאון משמש גם בית, והבית הינו למעשה מיצב גדול המשתנה כל הזמן בהתאם לרצונה של האוצרת-הדיירת. כאשר הבית הופך למקום ציבורי או למקום עבודה, מיטשטש עוד יותר הגבול הנזיל ממילא בין הפנים לחוץ.

My works from the past year exist on two plains. Drawing in layers with oil on canvas and graphic sketches. In many works I find myself alternating between the colorful formal space and the indicative, defining graphic sketch. When the plains move away from one another, abstracts works in color are created, describing spaces, as opposed to sketches describing human situations or marking events. When the two plains wish to blend into one another, the work drifts between the abstract space and the graphic event it hosts. The process is based on many preparatory sketches, and a back-and-forth movement between the layers.

Recently I have been engaged with the concept of "going out," my and our going out of the house and singularly dealing with the world. My interest is in the marvelous alchemy between external and internal realities, and I ask how does the world look in our mind's eye, and what is the story we tell ourselves in this encounter with what is outside the domestic shelter.

During the time I spent at the Ilana Goor Museum, I was enchanted by the fact that the museum is also a home, and the home is in fact a huge installation, ever-changing according to the wishes of the curator-tenant. When the home becomes a public place or a workplace, the already unstable border between inside and outside is further blurred.

יעל גולדברג (נ. 1985), ישראל
 מריונטה, 2014
 טכניקה מעורבת: מטריות וחוטי בד
 150 x 305 ס"מ

Yael Goldberg (b. 1985), Israel
Marionette, 2014
 Mixed media: Umbrellas and fabric strips
 305 x 150 cm

פולינה בלנקי (נ. 1987, רוסיה), ישראל
 מכירה פומבית, 2015
 קולאז' נייר
 99 x 70 ס"מ

Polina Belenki (b. 1987, Russia), Israel
Auction, 2015
 Paper Collage
 70 x 99 cm

עבודה זו היא אחת מתוך סדרה של עבודות המורכבות מחלקי מטריות מפורקות. האובייקט - המטרייה, עובר פירוק והרכבה מחדש, שיטת פעולה החוזרת בהרכבה מעבודותיי. בדרך זו אני מנסה לברוא עולם חדש מתוך העולם הקיים, שאותו אני רואה כזרוע קלקולים והפרעות. האובייקט החדש ו"המעוות", אשר יצא מהקשרו ואין לו עוד שימוש, הוא זה המייצג עבורי עולם אוטופי ואידילי. בעולם זה יש התייחסות מחודשת לדברים הפשוטים והנאיביים אשר נלקחים לרוב כמובנים מאליהם. תרבות הצריכה והשפע הבלתי נדלה הקיימים בעולמנו כיום חוזרים ומטרידים אותי. המטרייה, אשר בתרבות שלנו היא מוצר זמין, זול ולעתים קרובות אפילו חד פעמי, הופכת כאן לאובייקט ייחודי בעל משמעויות רבות, המתקשרות גם לתרבויות אחרות אשר בהן לאובייקט זה ערך שונה וגבוה בהרבה.

על ידי פירוק והרכבה של אובייקט/דימוי, אני מנסה ליצור מתח בין האלים לפיוטי. כמו החיים עצמם. כמו הזמן והנוסטלגיה. הזיכרון מכיל את הנעים והמתרפק אך גם את המכאיב עד כדי ייסורים. האובייקט המוצג מסמל את בדידותנו כפרטים בחברה, כשמצד אחד הקדמה והטכנולוגיה מקלות עלינו לתקשר זה עם זה בכל רגע ומכל מקום, אך מצד אחר מבודדות אותנו יותר ויותר.

This work is part of a series of works made of disassembled umbrellas. The object - the umbrella - is disassembled and reassembled, a method I use in many of my works. This method allows me to create a new world out of the existing world, which I see as dotted with corruption and interference. The new and "distorted" object, taken out of its context and no longer useful, represents in my eyes a utopian ideal world. This world refers anew to the simple and naive things which are generally taken for granted. The consumerism and abundance of our world constantly trouble be. The umbrella, which in our culture is a common commodity, cheap and at times even disposable, here becomes a unique object carrying many meanings, relating also to other cultures in which this object might be of a different, higher value.

By disassembling and reassembling an object/image, I try to create tension between the violent and the poetic. Like life itself. Like time and nostalgia. Our memory contains the pleasant and the sentimental, but also the tormentingly painful.

The presented object is a symbol of our solitude as individuals within a society, where on the one hand technological advancements allow us to communicate anytime, anywhere, but on the other hand gradually isolate us.

ממד האספנות והמצאי האינסופי של האובייקטים והארטיפקטים הם מוקד לבחינת אלמנטים של צרכנות אל מול רכיבים של היסטוריה ואמנות. החלל המוזיאלי מתיך בין השניים ונהפך בעצמו למוצר צריכה המקטלג את רכיביו השונים. חומר הגלם לעבודה הוא קטלוגים של מכירות פומביות של יצירות אמנות מבית המכירות סותבי'ס, המכילים דימויים של אמנות קלאסית, אמנות בת-זמננו ואמנות אתנית. בעבודתי אני מתייחסת לנושאים של אספנות, רב-גוניות ואקלקטיות של אוספים לצד האקלקטיות של המאה ה-21 ולרעיון האמנות כאובייקט סחיר.

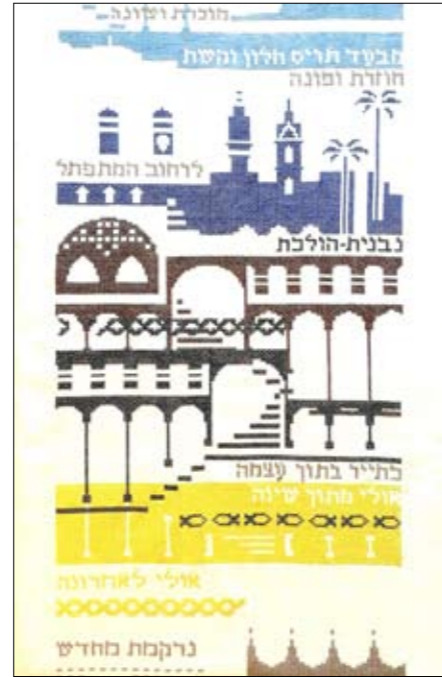
The collection dimension and the infinite inventory of objects and artifacts in the museum allow an exploration of elements of consumerism versus elements of history and art. The museum space fuses the two together and becomes in itself a commodity cataloguing its various components. The raw material for the collage is Sotheby's art auction catalogues, containing images of classic, contemporary and ethnic art. In my work I engage with topics of collection, multiplicity and eclecticism of collections, alongside the eclecticism of the 21st century and the commodification of art.

שלומית ורטנבורג (נ. 1983), ישראל

מפת יפו, 2015

רקמה על בד פשתן (מדימוי פיקסלים דיגיטלי)

60x150 ס"מ

Shlomit Wartenburg (b. 1983), Israel

Map of Jaffa, 2015

Embroidery on linen (generated from digital pixel image)

150 x 60 cm

עבורי המוזיאון הוא כמו יפו קטנה. מבחוץ הוא נראה כמו מגדל חול מסתורי, ובפנים נגלה אוסף עצום ומגוון של יצירות וסיפורים הממשיכים ונבנים מחדש. בשיטותי ברחובות, כמו במוזיאון, אני נמשכת לטיפולוגיות ארכיטקטוניות ולזהות המורכבת של המקום.

בביקורי החוזרים במוזיאון מצאתי את עצמי חוזרת אל "מפת יפו" - בד שעליו אני מרכזת מגוון אלמנטים ומסדרת אותם מחדש. רציתי לשלב בין טכניקות ישנות וחדשות, ולכן הציור הממוחשב נרקם מחדש ידנית. הטכניקה עצמה, טכניקת cross stitch, יוצרת אפקט של פיקסלים. תחילה בניתי דימוי דיגיטלי שעזר לי לסדר את מחשבותי. אחר כך צללתי לתוך תהליך הרקמה הארוך, ולעיתים תרפי, שכמובן מהווה אף הוא חלק מהסיפור.

For me the museum is like Little Jaffa. From the outside it looks like a mysterious sand tower, and on the inside you find a rich variety of works of art and stories that are continually created. Wandering the streets, as well as the museum, I am attracted to architectural typologies and to the complex identity of the place.

During my visits to the museum, I found myself going back to "the map of Jaffa" - a cloth on which I gather and reorganize various elements. I wanted to combine between old and new techniques, and therefore the digital drawing was manually re-embroidered. The technique itself, the cross stitch, creates a pixel effect.

First I built a digital image to help organize my thoughts. Then I dove into the long, and at times therapeutic, process of embroidery, which is of course also part of the story.

גידי גילעם (נ. 1977), ישראל

שנה אחת ב-15 דקות, 2014

טכניקה מעורבת: אקריליק ושמן על בד

60x80 ס"מ

Gidi Gilam (b. 1977), Israel

One Year in 15 Minutes, 2014

Mixed media: Acrylic and oil on canvas

80 x 60 cm

במהלך סיורים במוזיאון אילנה גור, נמשכתי באופן אינסטינקטיבי ל"חדר האפריקאי", שבו מצויות מסכות מרחבי העולם המהוות פיסה מתוך עולם ותרבות אחרים. מעבר לחשיבות של מסיכות כארטיפקט, למשמעות שהן מקבלות ביחס להתקתן מהמקור ומהפונקציה שלהן, ומעבר לחשיבותן ביחס להתהוות מגמות מרכזיות באמנות של המאה העשרים, קיימות עדיין פונקציות בסיסיות הקושרות אותן לציור. הניסיון לייצר מסכה המתווכת בין הלוכל אותה - על זהותו, אישיותו ומאפייניו - לבין העולם שבחוץ, מייצר אמירה רחבה על התנהלות אנושית בחברה. המתבונן במסכות נכנס למרחב המעיד על מתח מתמשך בין מהות לתוכן. למסכות יש משמעויות נפרדות כאשר הן מתפצלות מהמקור והופכות לממשות נפרדת, עצמאית. כמו כן, המסכות דומות לייצוגים הווירטואליים שאנו לובשים בתיעוד האינסופי שלנו את עצמנו, שאנו מציגים במדיומים שונים.

העבודה המוצגת בתערוכה היא תוצר של ניסיון לתפוס בציור אחד מנעד רחב של הרבה פרסונות שאנו מציגים בפני הסביבה במצבים שונים, כעין מסיכה המורכבת ממסכות אינספור.

During the tours in the Ilana Goor Museum, I was instinctively attracted to the African Room, in which one can find masks from all over the globe, pieces of other worlds and cultures. The masks are imbued with many meanings as artifacts, as objects separated from their origin and function, and due to their role in shaping central trends in 20th century art. Moreover, some of their fundamental functions also link them to painting.

The attempt to create a mask that mediates between the person wearing it - their identity, personality and characteristics - and the exterior world, produces a broad claim about human social behaviour. The person looking at the masks enters a space which attests the ongoing tension between substance and content. Masks have separate meanings when they are detached from their source and become independent entities. Moreover, the masks resemble the virtual images we put on in our infinite self documentation, which we present in various media.

The work presented in the exhibition is a product of the attempt to capture in painting a wide variety of personae which we present to our surroundings in different situations, a kind of mask of masks.

הילה כרמל (נ. 1978), ישראל

דוק דוק (כינוי למכשף רוחני/רקדן בשבט בפפואה גינאה החדשה), 2015
 עיפרון על נייר
 40 x 30 ס"מ

Hila Carmel (b. 1978), Israel
Duk Duk (Nickname for tribal spiritual wizard/dancer in Papua New Guinea), 2015
 Pencil on paper
 40 x 30 cm

יעל כפרי (נ. 1983), ישראל

2015, *Rachipagus Cat*
 שמן על עץ
 40 x 44 ס"מ

Yael Caffrey (b. 1983), Israel
Rachipagus Cat, 2015
 Oil on wood
 44 x 40 cm

בעבודתי אני עוסקת בעיקר בטכניקה מעורבת של רישום וקולאז' על גבי צילום. המניפולציות האלו יכולות להתקיים כציור בצבע על המצע הצילומי, כשילוב חומרים תלת ממדיים כגון רקמה בשיער סוס על הצילום, או בקולאז' ידני/דיגיטלי המורכב מצילומים שונים. היצירות משלבות לרוב תצלומי נוף או דיוקן עם דימויים מעולם החי והאנטומיה של גוף האדם. הנושאים המופיעים בעבודות קשורים למוטיבים של אבולוציית האדם והתודעה הפרימיטיבית-חיתית המתקיימת עדיין בתרבות, הן מבחינה פיזית והן כהלך רוח. כמו כן, עבודתי מתייחסת להקשרים אוטוביוגרפיים של אבולוציה אישית כצלמת "דור שלישי" במשפחה של צלמים שהם גם ניצולי שואה.

אחת ההשראות שקיבלתי מהמפגש עם מוזיאון אילנה גור הוא החדר האפריקאי, והשילובים וההכלאות בין חומרים לדימויים. בסדרת העבודות החדשה, Sonya, אני עובדת בציור בגירים על גבי דיוקנאות של נשים שצילמה סבתי (שהייתה צלמת דיוקנאות ורטשת מקצועית). הצביעה היא מעין מסכה שאני מלבישה על גבי הדיוקנאות.

In my work I mainly use a mixed media technique of sketch and collage on photographs. These manipulations can exist as a color painting applied to the photographic medium, as a combination of 3D materials such as horsehair embroidery on the photograph, or a handmade/digital collage composed of various photographs.

The works typically combine landscapes or portraits with animal and human anatomy images. The themes appearing in the works are related to motifs of human evolution and the primitive-animal consciousness that still reverberates in the culture, both physically and as an atmosphere. Additionally, my work relates to autobiographical aspects of my personal evolution as the "third generation" of photographers in my family, and also a third generation of holocaust survivors.

One of the inspirations I received in the encounter with the Ilana Goor Museum was the African Room, and the combinations and hybridizations between materials and images. In my new series, Sonya, I work with chalk, painting over women's portraits that my grandmother took (she was a portrait photographer and professional touch up artist). The colors I add are a kind of mask I put on the portraits.

הסדרות האחרונות שלי מנסות לעורר בצופה מאבק בין תחושות של חוסר נוחות ומבוכה לבין סקרנות והתפעלות. המתח בין הצורך להסיט את המבט לבין הרצון ללטוש עיניים מעסיק אותי ומניע את עבודתי. באוסף של אילנה גור מצאתי לא מעט עבודות המכילות את אותו המתח. בציוריי אני יוצרת בני כלאיים אלטרנטיביים לקיום הגופני המוכר, תוך התייחסות לסטיות מהנורמות הביולוגיות והפיזיולוגיות המוכרות למדע.

את העבודה המוצגת התחלתי מפירוק דימוי של חתול ספינקס, זן חתולים חסר שיער שטופח בשנות ה-60. את חלקי החתול העירום הכפלתי וחיברתי לגוף חדש, דמוי חרק. פעולת הפירוק וההרכבה היא כעין הליך רפואי היוצר חיים חדשים, ותהליך העבודה מוליד דימויים של יישויות חדשות בעולם, המאלצות את הצופה להתמודד עם יחסו לשונה.

My recent works are an attempt to raise an inner struggle in the viewer, between discomfort and embarrassment, curiosity and astonishment. The tension between the instinct to divert one's eyes and the desire to stare interests me and sets my work in motion. In the Ilana Goor collection I found many works containing this tension. In my paintings I create hybrids which embody an alternative physical existence, while dealing with biological and physiological abnormalities known to science.

The presented work began with disassembling a Sphinx, a hairless breed of cat developed in the 1960s. I replicated the naked cat parts and reassembled them into a new insect-like body. The disassembly and reassembly are a kind of medical procedure creating new life, and the work process births images of new entities, forcing the viewers to face their attitude towards the Other.

נילי מוזר (נ. 1977), ישראל

תקרת האמפורות - פרשנות אישית (פרט מתוך

מיצב), 2015

טכניקה מעורבת: מלט ומלח

Nilly Mozer (b. 1977), Israel

Amphorea Ceiling - Personal Interpretation (Detail from installation), 2015

Mixed media: Cement and salt

בשבילי, מוזיאון אילנה גור מקרין ישירות וכנות מכל עבר. אני מרגישה שהכול גלוי לעין, ועדיין בכל פעם נגלה משהו חדש. הדמיון לעבודותיי בא לידי ביטוי בכך שהחומר ברור וגלוי באופן מייד, ובכל זאת החיבור בין המלט למלח חדש ומפתיע.

נוסף על כך, שפע כדי החרס ברחבי המוזיאון ובתקרות משתלב מבחינה חומרית עם הכדים שאני יוצרת. נדמה כי הכדים "הוצאו מן האדמה", ככדים עתיקים מתקופה קדומה, אך למעשה הם חדשים ועכשוויים. הכדים מעוצבים בצורה המוכרת, אך שילוב החומרים שמהם הם עשויים - מלט ומלח - יוצא דופן ומיוחד.

For me, the Ilana Goor Museum projects frankness and honesty from every corner. I feel like everything is out in the open, but still each time something new is revealed. The resemblance to my works is manifested in the fact that the materials are immediately clear and defined, but the combination between the cement and the salt is always new and surprising.

Moreover, the wide variety of clay pots in the museum spaces and on its ceilings fits together, materially, with the pots that I make. It seems as though the pots were excavated from the ground, as if they were antique pots from an ancient time, but they are actually new and contemporary. The design is familiar, but the material combination - cement and salt - is unique.

אתי לוי (נ. 1981), ישראל

העיר האידאלית, 2014

טכניקה מעורבת: קולאז', רישום בעיפרון ועט

10x15 ס"מ

Eti Levi (b. 1981), Israel

The Ideal City, 2014

Mixed media: Collage, pencil and ballpoint drawings

15 x 10 cm

מהי העיר האידאלית השוכנת אצלנו פנימה? מהם מרכיביה האדריכליים והלא אדריכליים? ארכיטקטורה. ארכיטקטורה קלאסית.

ומתוך חורבות הארכיטקטורה נוצר לנו שבר, שבר בעיר האהובה ההופכת לעיר דמיון.

הסתכלות פנימה לתוך רישום חסר מעצורים

של תקווה גרפית מתעוררת. חורבות של משהו ידוע, בנייה של משהו.

הציטוטים בחלק מהרישומים לקוחים מתוך "הערים הסמויות מן העין"

מאת איטלו קאלווינו,

וכאילו ממשיכים

את הדמיון והאידאל השוכנים בתוכנו, ומהרהרים,

מהי העיר האידאלית?

What is the ideal city within us?

What are its architectural and non architectural components? Architecture.

Classic architecture.

And from the ruins of architecture a rift is created, a rift in our beloved city, becoming a city of imagination.

Looking inside into an unchained sketch of rising graphic hope.

The ruins of something known, the construction of something.

Some of the quotes are taken from *Invisible Cities*

by Italo Calvino,

and they continue

the imagination and ideal within us, and wonder,

what is the ideal city?

עופר נסים (OPHEAR, נ. 1959), ישראל
 מר"ן, הרב עובדיה יוסף, 2015
 טכניקה מעורבת: אקריליק ופיגמנטים
 על בד
 100 x 140 ס"מ

Ofer Nissim (OPHEAR, b. 1959), Israel
Maran, Rabbi Ovadia Yosef, 2015
 Mixed media: acrylic and pigments
 on canvas
 140 x 100 cm

בהשראת האבנים המסותתות בקפידה השכיחות במבניה של יפו העתיקה, פיסות אבן בעלות צורה אקראית אשר יחד יוצרות את פלאי הארכיטקטורה והעיצוב של העיר, בחרתי להציב עבודות שיצרתי בשיטות של פוינטיליזם ודיביזיוניזם.

אפשר לומר שהאבנים המסותתות של יפו והנקודות בעבודותיי מבוססות על עיקרון עיצובי של צמצום ומינימליזם. על ידי הגבלת המידע, יצירות אלה מפעילות את הדמיון, ומוחנן הוא שמחבר בין הנקודות או בין האבנים. סגנון הציור בנקודות הוא מטפורה לאופן שבו אפשר להשתמש במידע מועט כדי ליצור חוויה צלולה ובלתי נשכחת בראשו של הצופה, אף יותר מכפי שניתן באמצעות תמונה קונקרטיה ושלמה.

אני מתחיל את העבודה עם צילום, דימוי או מושג. אני מעביר את המידע או הרעיון לאיור. קווי המתאר של האיור משמשים אותי כמעין מפה שבאמצעותה אני מנווט. הכול נעשה עם העט ביד, נקודה אחר נקודה. אני מתחיל בתהליך הארוך וההדרגתי של מיקום קפדני של נקודות בגדלים שונים על מצע האיור.

הבגדים, השיער, האף, הלחיים, העיניים ותווי הפנים הם המאתגרים ביותר, ולכן אני מתמקד בהם תחילה. כשהמסגרת הכללית מוכנה, נותר לי רק להוסיף נקודות בגודל המתאים במרחק הנכון זו מזו. כשאני מסיים עם הנקודות, אני בוחר צבעים ומניח פיגמנטים. לבסוף, הצבע מעורבב באבקות מתכת/פנינה ובחומרים מסמיכים, נשאב למזרק ומזורק אל הקנבס באופן ידני, נקודה אחר נקודה, ליצירת אפקט תלת ממדי ייחודי.

Inspired by the intricately carved stones that are common to construction in the old parts of Jaffa, odd pieces that together combine to create marvels of architecture and designs, I decided to place works featuring both pointillism and divisionism techniques.

Arguably both the carved stones in Jaffa and the dots in my works employ a design principle based on subtraction and minimalism. By limiting information, they engage the imagination and the mind connects the dots or stones.

Painting in dots as a style is a good metaphor for the way limited information can be used to create clarity far more compelling and indelible in the viewer's mind than something perfectly concrete and complete.

I begin with a photograph, image or concept. I transfer the information or idea onto an illustration. The resulting contour drawing is like a map for me to follow. Everything is done by hand, one mark of the pen at a time.

I then begin the long, step-by-step incremental process of placing different size dots meticulously on the illustration board. Clothing, hair, nose, cheeks, eyes and facial contours are the most challenging, and so I focus my attention there first. I get that framework right and the rest is a matter of adding dots in the correct sizes and distances.

עופרי מרום (נ. 1966), ישראל
 פרט מתוך: להקה, 2015
 שמן על נייר

Ofri Marom (b. 1966), Israel
 Detail from: *Flock*, 2015
 Oil on paper

עורבים שחורים, חומרניים ורבי עוצמה מאוסף אילנה גור, הפזורים בחללי המוזיאון הם מקור ההשראה של סדרת עבודות זו. ציפורים אלו נוגעות בשבריריות ובגבולות הרקים שבין חיים ומוות.

בסדרה אשר נוצרה למוזיאון יצרתי ציורים אקספרסיביים ובהם עורבים, ציפורי דוכיפת ויונקי דבש - מינים מקומיים של ציפורים המצויות בסביבתנו הקרובה, בעיר הגדולה ובכפר. כל עבודה מתארת פרט בודד, אולם בראיית מכלול העבודות מתגלה להקה בעלת עוצמה וכוח. צבע השמן השחור דומיננטי, ולעיתים ישנן הבלחות של טורקיז וכחול המעידות על ייחוד ומהוות קונטרפונקט, מאזנות. הסדרה בוחנת את הגבול שבין הפרט למקומו בקולקטיב. כיצד משתנה קריאת העבודה במעבר מיחיד לקבוצה?

The black ravens from the Ilana Goor collection, material and powerful, scattered throughout the museum were the source of inspiration for this series of works. These birds touch upon the fragility and the thin lines between life and death.

In the series made for the museum I created expressive paintings with ravens, hoopoes and sunbirds - local bird species found around us, both in the big city and in the country. Each work describes a particular individual, but the entire body of works reveals a strong and powerful flock. The black oil paint is dominant, and once in a while turquoise and blue flicker and balance, calling attention to distinctness and creating a counterpoint. The series tests the boundary between the individual and its place in the collective. How does the reading of the work change when the gaze moves from the singular to the plural?

נימה קטלב (נ. 1980), ישראל

פרח נתתי, 2015

קולאז' מגזרות נייר

60x70 ס"מ

Nima Ktalav (b. 1980), Israel

I Gave a Flower, 2015

Paper cutouts collage

60 x 70 cm

דלית פרוטר (נ. 1966), ישראל

טל במטבח של אילנה גור, 2015

שמן על בד

80x50 ס"מ

Dalit Proter (b. 1966), Israel

Tal in Ilana Goor's Kitchen, 2015

Oil on canvas

80 x 50 cm

בדומה לסדרות המאפיינות את עבודותי האחרונות, גם סדרה זו מורכבת ממגזרות נייר. הדימויים המרכיבים את האובייקט הם רישומים של גולגולות שור מזוויות שונות בעיפרון ועפרונות צבעוניים ורישומי דימונים משופדים על קרני השור. המגזרות המשולבות יוצרות דימוי חדש וסימטרי המזכיר פרח, ורק כאשר מתקרבים אליו מתגלים סך מרכיביו והדימוי הפשוט מתפרק למאות גולגולות.

העבודה נוצרה בהשראת העומס והאקלקטיות של מוזיאון אילנה גור, ובמיוחד בהשראת סדרת הכיסאות החדשים ושולחן האוכל העמוס. במוזיאון גלום השילוב בין אמנות, אומנות ומלאכת יד נשית, שילוב אשר מעסיק אותי רבות בפרקטיקת היצירה שלי.

הגולגולות, בדומה לפחלוצ ולמעשה הציד, עושות שימוש בדימויים "גבריים" במהותם, הנוגעים בסממנים של ציד כפעולה פולחנית ואסתטית. כאשר חלקים אלו מפורקים ומורכבים מחדש הם מתלכדים לכדי צורה חדשה בעלת אופי דקורטיבי.

Like my other recent works, this work is composed of paper cutouts. The images comprising the object are sketches of ox skulls from different angles in graphite and colored pencils, and sketches of pomegranates skewered on the ox's horns.

The combined cutouts create a new symmetric flower-like image, and only up close its components are revealed and the simple image disintegrates into hundreds of skulls.

The inspiration for the work was the abundance and the eclecticism of the Ilana Goor Museum, and especially the new series of chairs and the laden dining table.

The museum embodies a combination of art, craft and women's handicraft, a combination with which I am often engaged in my creative practice.

The skulls, like taxidermy and hunting, utilize "masculine" images that touch on characteristics of hunting as a ritualistic and aesthetic action. When these parts are disassembled and reassembled they consolidate into a new decorative form.

תהליך עבודתי עוסק בנשיות, ובוחרן מודלים שונים המחולקים לשלבים: ילדה, נערה, אישה. מתוך תהליך זה המקום אשר משך את מירב תשומת לבי במוזיאון הוא המטבח.

המטבח במוזיאון, בדומה לרכיבים אחרים באדריכלות של המבנה ובאוסף האמנות האצור בו, מתאפיין בשילובים בין אלמנטים ישנים וארכיאולוגיים לקווי תפר עכשוויים. עבורי הוא מייצג את מעמד האישה בעבר לעומת מעמדה היום. קיימים בו רכיבים של עמלנות מחד גיסא, ושל טכנולוגיה שנועדה להקל על תפקודים בסיסיים במטבח מאידך גיסא. הוא כולל בתוכו אוברדן של עולם, אשר חלקים מהמערכות הפריפריאליות החברתיות שבו מתנגשים עם עולם הערכים שהוא אמור לייצג; זאת לצד התחושות והביקורת האוטומטיות כמעט: "מקומה של האישה במטבח" ו"הגבר החזק הלוחם" מול "אשת הקריירה" ו"הגבר הרגיש המתחבר לצד הנשי שלו". כל אלו שייכים לקבוצה של קלישאות המכילות בתוכן דפוסים מורכבים בהרבה.

בהשראת המבנה הישן ואופיו של המטבח, בחרתי להציג את הנערה עם הסינר הלבן, הצח והנקי כאשר למעשה הסינר והמטבח זרים לה באופן זמני. את הנער בחרתי להציג בצורה משוחררת יותר, כגבר הרגיש והעדין, עם איזשהו זכר לגבר הלוחם. לצורך יצירת עבודתי אני מביימת ומצלמת את ילדי ולאחר מכן מציירת בשמן על בד.

In my work process I engage with femininity, exploring various models dividing it into stages: child, girl, woman. Having this process in mind, the space which caught my attention in the museum was the kitchen.

The museum kitchen, like other components in the building architecture and in the art collection occupying it, combines old, archaeological elements with contemporary boundaries. For me it represents women's status in the past and in the present. It encompasses elements of labor on the one hand, and on the other hand, elements of technology, facilitating basic functions in the kitchen. It also contains a loss of a world, in which some peripheral social systems collide with the values it supposedly represents; this, alongside the almost-automatic feelings and criticisms: "a woman's place is in the kitchen" and the "strong warrior man" versus the "career woman" and the "sensitive man, connected to his feminine side." All of these belong to a set of clichés, enclosing much more complex patterns.

Inspired by the old building and the nature of its kitchen, I chose to present a girl with a white, clean, pristine apron, which for her - like the kitchen - is temporarily foreign. I chose to present the boy more loosely, as the sensitive, gentle man, with just a remnant of the warrior. My work process starts with staging and photographing my children, and afterwards I paint with oil on canvas.

הילה שפיצר (נ. 1985), ישראל

ציור על הקיר ושידה בחדר של רינה, 2015

צבעי עיפרון על נייר

42 x 30 ס"מ

Hilla Spitzer (b. 1985), Israel

A Painting on the Wall and a Chest of Drawers in Rina's Room, 2015

Pencil colors on paper

42 x 30 cm

רותם ריטוב (נ. 1974), ישראל

הזר של עדלעד, 2015

טכניקה מעורבת: נייר בחיתוך לייזר, פוליאוריתן

מוקצף, פיגמנטים, לכה תעשייתית וספריי

40 x 40 x 15 ס"מ

Rotem Ritov (b. 1974), Israel

Adalaad's Wreath, 2015

Mixed media: Laser-cut paper, foamed polyurethane, pigments, industrial varnish and spray

15 x 40 x 40 cm

בשנתיים האחרונות ביקרתי בבתים של אנשים שלא הכרתי (15 במספר עד כה). אנשים אלו ניאותו להכניס אותי אל בתים בנדיבות ולשוחח עמי על חייהם. התהליך המשיך בציור דיוקן של האנשים האלו יחד עם ציור של הבית שלהם מבפנים. העבודות הן תולדה של אותה אינטראקציה.

נקודת המוצא של הפרויקט היא הרעיון שלפני פנים של בית הוא כמו עבודת מיצב שבנייתה אורכת שנים. חפצים זזים ממקום למקום, מקבלים ערך רגשי ואחר, ומשמעותם משתנה עם הזמן. תהליך זה דומה לדעתי לתהליך היווצרותו של מוזיאון אילנה גור.

בעבודה מצויר חדרה של רינה, נערה בת 20 המתגוררת בבית הוריה בבאר שבע. בתוך חדרה היא מכנסת את כל היקר ללבה. היה חשוב לה לציין בפניי שאת כל הרכוש שבו, קנתה בכספה שלה.

In the past two years I visited the homes of people who were strangers to me (15 homes thus far). These people generously welcomed me into their homes and told me about their lives. Later on, I painted portraits of these people along with paintings of their home from inside. The works are a product of that interaction.

The project premise is that the interior of a house is an installation that takes years to create. Objects move around, are imbued with emotional and other values, and their meaning changes with time. I believe this process resembles the formation of the Ilana Goor Museum.

This work is a painting of Rina's room, a 20-year-old girl living with her parents in Beer Sheva. Her room enfolds all that is dear to her. She made a point of telling me that she bought everything in it with her own money.

כחלק מהעיסוק שלי בסימבוליקה ובהקשרה למקומיות, כמו גם למסורות מקומיות ודתיות, היסטוריה וארכיאולוגיה של מקום, התחברתי לשני חדרים במוזיאון, חדר הנצרות והחדר האפריקאי. העבודה "זרי ראש" היא יצירה של אובייקט דמיוני. הזרים הללו שייכים לדמות מקומית מומצאת בשם עדלעד, והזרים הם אחד מהאטריבוטים שלה. אך במקום להיות זרי פרחים מלאי חיים, פרויון ועושר, הם יבשים וקוצניים. עדלעד היא אלה מקומית שנשכחה. היא דמות טרגית, כושלת, היא מסתובבת בשדות יבשים, על אדמה חרוכה ובאזורי קרב ומריבה. הזר מסמל את תחושת המקום, את הטרגיות שבו, ומתקשר לזרי הניצחון של האלים היווניים והרומיים, לזר הנידונים של ישו ולזרי הפולחן הבכחנליים.

As part of my engagement with symbolism and its relation to locality, to regional and religious traditions, and the history and archaeology of places, I found much interest in two of the museum's rooms, the Christian Room and the African Room.

The work "Wreaths" is a creation of an imaginary object. These wreaths belong to a fictional local figure called Adalaad, and the wreaths are one of her attributes.

However, instead of wreaths of vitality, proliferation and richness, her wreaths are dry and thorny. Adalaad is a local forgotten goddess. She is a tragic, failing figure, roaming dry fields, scorched earth, and battle zones. The wreath symbolizes the feeling of the place, its tragedy, and relates to the victory wreaths of Greek and Roman Gods, Jesus' wreath of thorns, and the ritualistic wreaths of Bacchanalibus.

Gathering II + מפגש

6.10.2015 – 6.8.2015

Curators of the exhibition: **Sophia Dekel-Caspi and Shahar Sarig**

Participating artists: **Adi Argov + Polina Belenki + Yael Caffrey + Hila Carmel + Gidi Gilam (Signor Gi) + Yael Goldberg + Nima Ktalav + Eti Levi + Ofri Marom + Nilly Mozer + Ofer Nissim (OPHEAR) + Dalit Proter + Rotem Ritov + Hilla Spitzer + Shlomit Wartenburg**

ilana Goor museum
מוזיאון אילנה גור

4 Mazal Dagim Alley, Old Jaffa

Opening hours: Monday-Friday: 10:00-16:00 /

Saturday and holidays: 10:00-18:00 / Holiday eves: 10:00-14:00

www.ilanagoormuseum.org / Tel. 03-6837676